

MIMIRA

Medlemsblad for Lindås sogelag

Nr. 6

Februar 1991

4. årgang

Innhald:

Årsmelding	s. 2
Krigsrettsaka mot Villum Person	
Sletten	s. 4
Agnskjelgraving	s. 10
Er kipa strilen sitt symbol?	s. 13
Preikestolen i gamle Seimskyrkja	s. 13
Bryllupsskikkar	s. 14
Lindås-navnet og Lindås prestegard	s. 16

ÅRSMØTET

i Lindås sogelag vert på Søreide søndag den
3. mars kl. 17.00.

Sakliste: Bjørn West-museet

Vanlege årsmøtesaker.

ÅRSMELDING 1990.

Laget vårt har sidan årsmøtet den 25/3 -90 hatt eit godt arbeidsår.

Det er halde 4 styremøte, 1 medlemsmøte og ein del arbeidsmøte. Det har også vore halde møte mellom styret i sogelaget og Lindås kommune om utstillingslokale.

Markeringsa av 50-årsmønet om 9. april 1940 krov mykje arbeid på vårparten i arbeidsåret.

Styret har vore samansett slik:

Leiar Jan B. Thorsheim
Nestleiar Hulda Bjørnevoll
Skrivar Gjertrud Fanebust
Kasserar Olav Kvamme
Styremedl. Harald Eide
Varamedl. Audun Kvamme
Varamedl. Svanhild Tofting

Til styremøta har også leiaren i redaksjonskomiteen for MIMRA vore kalla inn.

Redaksjonkomite for MIMRA har vore:

Ottar Styve
Arvid Hagesæter
Einar Helland

To nummer av bladet har kome ut. MIMRA vert godt motteken. Bladet Handel og Vandel har brukte Mimra, og gjeve att stykke derfrå. Såleis har folka i heile Nordhordland vorte kjende med MIMRA og med sogelaget.

Takk til redaksjonsnemnda for godt arbeid.

Val.

Desse står på val i år: Leiar, styremedlemene Hulda Bjørnevoll og Olav Kvamme, varamedlemer til styret, revisor og valnemnd.

Nokre saker:

Bjørn West-museet har vore ei av sakene som har vore oppe på styremøta. Styret gav ei fråsegn som vart trykt i MIMRA hausten -90. Saka kjem opp på årsmøtet.

Lokalhistorisk arkiv.

Sogelaget var til stades i Førde då landslaget for lokalhistoie hadde seminar om lokalhistorisk arkivordning. Sogelaget har vore i kontakt med Lindås kommune om saka, og kommunen vil setja i gong arbeidet med lokalhistorisk arkiv våren -91.

Biletesamlinga.

I arbeidsåret er det avfotografert omlag 600 bilet. Dette er bilesamlinga til Aslaug Riisnes fra Bjørn West.

Økonomi.

Laget sine inntekter har vore medlemspengar, gaver og tilskot frå Lindås kommune.

Kåken i Tirebotten.

Huset er i bra stand. Veteranar som budde der under krigen var i vår med på eit radiointervju i Radio Vesterut.

Utstillinger 1990.

- 50-årsmøne om 9. april 1940 på Ostereidet 3. 4. og 5. april.
- Avisutklipp frå dr. O. Sellevold, vist på Manger under Nordisk meisterskap på sykkel, og i Knarvik senter under kulturveka 1990.
- Bileteserie, Aslaug Laastad Lygre, vist på Lindås gymnas og Lindås folkeboksamling i november -90.

Medlemsmøte.

Medlemsmøte som sogelaget i samarbeid med

Eikanger bondekvinnelag hadde på Eikanger skule hadde godt frammøte. Emnet var: Lokalhistorisk arkiv.
Liknande møte kan vera aktuelt å prøva ved andre høve.

Aktiviteten i laget.
Medlemstalet er no 139. Ein må seia seg nøgd med aktiviteten i laget.

Thorsheim, 5.2.91

Jan B. Thorsheim

KRIGSRETTSAKA MOT VILLUM PERSON SLETTEN (1776).

Ottar Styve.

Kjelder: Bergenhusiske Infanteriregiments Justisprotokoll, Nils Hjelmtveit, Ragnvald Seim

Villum Person Sletten var fødd i 1743. Han budde nokre år på Hopland (Seim), men kjøpte i 1768 bruket på Sletten av bror sin og stykkfar sin.

Han gifte seg tre gonger. Første kona døydde i barseng med første barnet. Med andre kona hadde han 3 born, og 7 born med den tredje.

I unge år var Villum soldat (legdsordninga), og ekserserte på Lygra. Dette var på den tida då andre kona hans døydde. Villum vart mistenkt for å ha teke livet av henne, og det vart reist straffesak mot han. Saka vart ført for militær rett (krigsrett).
Dei militære styremaktene krov vitneavhøyring ved tinget for Alenfit, og saka er teken med i tingboka.

Kona nr. 2 heitte Marita, og var frå Hopland. Far hennar var Ole Askjelson Hopland frå Herland. Mora, Anna Eriksdotter, var frå Almås i Åsane.

Marita leid av epilepsi (fallesjuke), og hadde hatt denne plaga frå før dei gifte seg. Dette var alment kjend. Ho døydde den 6. juni 1775. Tenestejenta på garden var Anna Johannesdotter Storeokse. Ho vart tredje kona til Villum. Dei gifte seg året etter at Marita døydde. Drengen som Villum hadde i 1775 heitte Ole Johansen Storeokse. Han var truleg bror til tenestejenta Anna.

To dagar etter at Marita døydde kom futen sin fullmekting til Sletten for å halda ekstra ekaminasjonsavhøyr. Alarmen hadde alt gått om at kanskje ikkje alt var som det skulle.
To dagar etter eksaminasjonen, den 11. juni, vart Marita obdusert av to feltskjærar. Obduksjonen vart og gjort på Sletten. Same dagen vart Marita gravlagd.

Villum vart sett i arrest den 13. juni, og sat der til dommen (frikjenninga) fall den 9. august same året.

Krigsretten var sett saman av

- 2 gefreidere (soldatar fritekne for vakteneste)
- 2 korporalar
- 2 sersjantar
- 2 sekondløytnantar (fenrikar)
- 2 premierløytnantar (løytnantar)
- 2 kapteinar
- 1 oberst, som var rettsformann

Samlivet mellom Marita og Villum vart mykje omtala i retten.

Dei hadde som nemnt tenestejente på garden, og Marita leid av sjalus i retta mot denne. Heilt utan grunn var vel ikkje det. Villum vedgjekk episodar mellom tenestejenta, kona og han sjølv, episodar som gjekk på at tausa tok over husmora sin plass i arbeid og styring på garden.

Etter pågang frå retten vedgjekk Villum ein episode då dei alle tre hadde vore i løa og rista opp høy. Han sende kona ut for å sleppa ut dyra, og tok for spøk fat på tenestejenta medan ho stod oppe i høystålet og han nede. Kona, som hadde halde eit auga med dei, skjelte og sa dei for med usømeleg framferd. Villum sa han hadde seinare om dagen teke episoden opp med kona, og forklart henne at det heile var ein spøk.

Villum hadde hengt opp eit tau som ei lykkje i bua. Marita såg med ei viss uhyggje på dette, og ville ha tauet fjerna, noko Villum nekta. I retten forklarde han at han skulle bruka tauet til å hengja fiskegarna sine i når han skulle preparera dei. Men Marita skar sjølv ned tauet, og han hadde aldri fått bruka det slik tanken var. Dette var 8 dagar før Marita døydde.

Villum vedgjekk i retten at han ikkje levde i "den beste enighed" med kona. Til svigermora hadde han sagt at dersom Marita ikkje vart flinkare med hushaldet, ville han dengja henne.

I følgje Villum hadde kona dei siste 2-3 dagane ho levde klaga over at ho ikkje kjende seg heilt frisk, men ho hadde gjort sitt vanlege arbeid med fjøsstellet.

Han forklarde i retten at dei begge var i ferd med å leggja seg om kvelden, og at kona sat på benken og kledde av seg. Ho fekk brått vondt på seg, og stupte framover på golvet. Han hjelpte henne av med kleda, og fekk henne i seng. Marita tok til å ropa på mor si med svak røyst. Villum gjekk då ut i bua til drengen, og ba han gå til Hopland og henta mor til Marita. Då Villum kom innatt til Marita hadde ho blitt svakare. Ho pusta ujevnt, og døydde straks etter.

Det vart før mange vitne mot Villum. Det er tydeleg at han har vore noko laus-munna, og at ting han hadde sagt og kanskje ikkje meint så mykje med, vart brukta mot han i retten. Praten gjekk i bygda. Det meste av vitneprova bygde på sladder. Mellom anna vart det skumla om at både første kona hans og ei legdetaus hadde døydd under mystiske tilhøve medan dei var under Villum sitt tilsyn. Me skal plukka nokre av vitneprova.

Svend Bergesen Seim hadde vore til stades under feltskjæren sin obduksjon, og vitna at liket hadde sår som etter mishandling. Eit anna vitne, Johannes Rasmussen Hielmtvedt, hadde sett dei same såra, men bagatelliserte sårmerka

Peder Knudsen Helland kunne fortelja retten at den no avlidne Marita hadde klaga på at Villum hadde slått henne etter at ho oppdaga Villum saman med tenestejenta i løa, og Marita hadde kome med slengord om dette. Marita hadde sagt til vitnet at Villum hadde blitt ein annan etter at tausa Anne kom i huset.

Fleire vitne nevnde dette med tenestetausa, som Marita tydeleg hadde vore svartsjuk på. Mor til Marita hadde føreslege for Villum at dei skulle byta tenestejente seg i mellom, men dette ville ikkje Villum.

Tenstetjenta Anne vitna også i retten. Ho fortalte om munnhoggeri mellom ektefellene, og at Villum ein gong hadde slege kona med ein kjøpp fordi ho lytta utanfor døra til ein samtale mellom Villum og Anne. Ho vedgjekk ikkje at det var grunn for Marita si svartsjuke mot henne.

Ole Johannessen Storeoxe, som hadde vore dreng på Sletten, vart og ført som vitne. Han var 18 år gamal, men enno ikkje konfirmera. Derfor vart han avhøyrd utan å verta teken i eid. Han fortalte at det stundom var ilter ordveksling mellom ektefellene, men han hadde aldri sett at Villum slo kona si.

Erick Bergesen Seim kunne fortelja at Villum hadde trua svigermor si med ein stokk då ho var heime hjå han for å formane han til å stelle betre med kona, og å kvitte seg med tausa. Villum hadde ein gong spurt vitnet om korleis ektefolk kunne bli skilde når dei ikkje gjekk godt i lag. Erick visste ikkje råd for dette, og då spurde Villum: "End om man slog folk eller fæe ihjel uden at nogen kunde vidne derom?"

Eit anna vitne, Johannes Olsen Houckaas, sa i retten at Villum hadde bode han 6 riksdalar for "at komme og ligge med hans kone Marite". Truleg ville han gripe henne i utruskap.

Dette teikna ikkje godt for Villum. Det er tydeleg at han hadde vore uvoren i snakket, og at dette nok kunne skada han i saka.

Presten sin medhjelpar hadde høg status i dei dagar. Han var ein slags mellommann mellom prest og kyrkjelyd, og gjekk gjerne kyrkja sitt ærend når det skulle ordnast opp i ulivnad eller ekteskapelege problem. Presten sjølv var gjerne riset bak speilet, som trødde til der medhjelparen ikkje strakk til.
Dei to medhjelparane i bygda, Ole Bårdsen Nordre Lie og Siur Eckeland, gjekk til Sletten for å forlike ektefellene. Villum låg til sengs då dei kom, og han sa til dei: "Jeg lever nu i fred og roe i mit hus, men kan ei bestaae for bøgdesladder".

Martia let ikkje så vel over tilværet, og ho nevnde tilhøvet mellom Villum og tausa. Men Villum klagde kona for at ho hadde vore valdeleg mot han, og ho lovde bot og betring. Medhjelpar Siur Eckeland låg sjuk, og kunne ikkje vitna i retten, men Ole Bårdsen Nordre Lie gav eit klårt og truverdig vitneprov til bate for Villum. Ole Bårdsen nevnde ikkje bygdesladder, men sa klårt kva han sjølv hadde sett.

Villum blånekta for alle påstandar som vart ført mot han i retten. Han seier seg heilt uskuldig i å vera det minste årsak til kona sin død, og klandrar vitna for at dei har vore årsak til at han hadde "tapt meget af sin timelige vel, og ført hans smaa og umyndige børn til skade".

Slik regelen er ved krigsrett, skulle dei som hadde lågast militær grad gje si vurdering av saka først. Det var dei to gefreidarane. Dei fann ikkje prov for at Villum hadde gjort det brotsverket han stod skulda for. Tvert om så fann dei at kyrkjetenarane sitt vitneprov kunne tyda på at Villum var uskuldig, og dei meinte at han burde få "regres for hafde omkostninger og tids spilde".

I tur og omgang sluttar dei andre rettsmedlemene seg til gefreidarane si vurdering; korporalane, sersjantane, sekondløytnantane o.s.v.

I dommen heiter det at både obduksjonsforretningen og medhjelparen sin attest tydeleg viser at tiltala er uskuldig. Men han må betala kostnaden med obduksjonen, då han "selv haver forvoldt denne besiktigelse ved det bøgde rygte der gik", og fordi obduksjonen hadde ført til "hans Eegen frelse".

Villum var frikjend.

Villum gifte seg med tenestejenta Anne alt året etter. Dei levde godt i hop, og fekk mange etterkomrarar som spreidde seg i Seimsbygda. Villum vart seinare brukt både som lagrette-mann og som vurderingsmann ved skifte, og må ha nyt ein viss respekt i bygda. Han har også lånt bort pengar. Om han fekk erstatning etter rettsaka, eller om velstanden kom annan stad frå, veit me ikkje.

Var Villum uskuldig i det han var klaga for? Det er ingen grunn til at me, meir enn 200 år etter, skal dra retten si avgjer i tvil. For oss gjev rettsaka eit tidsbilete, og eit bilet av ein mann som gjorde tinga vanskelege for seg sjølv.

AGNSKJEL-GRAVING.

Etter Ludvig Fosse ved Olav Kvamme.

Ludvig Fosse skreiv dette då han gjekk i sitt 100'de år.

Det var mange i bygdene i Nordhordland som dreiv skjel-graving om vinteren som attåtnæring. Til vanleg tok skjelgravninga til frå tidleg i oktober og varde til fram mot påsketid. Det skilde seg korleis det var med skreifisket, og korleis høvet var til å finna godt agn. Stundom var skjela på sume stader så dårleg at ho ikkje kunne nyttast som agn.

Skjela vart nytta til agn under skreifisket i Lofoten. Det var folk sørpå som kjøpte, og som reiste nordover og ordna med salet. Eg hugsa at far min, Johannes Larson på ytre Fosse, selde til Kristian Ones og Johan Alver, begge frå Alversund. Kristian Ones reiste nordover og selde agnet, og Kristian Ones var heime og ordna med kjøp og sending.

Eit år dei var ute hjå far og ordna opp for det dei hadde kjøpt, fekk eg fem kroner. Det var mykje pengar den tid, og dei vart sette i banken. Dette var kring år 1900.

Far dreiv på med skjelgraving då eg gjekk i folkeskulen. Dei dagane eg var fri skulen var eg med og rodde.

Når me kom fram til staden der han meinte der var skjel, tok han fram kikarten og såg ned i sjøen. Kikarten, ein trelur med ei glasrute i, hadde han laga sjølv. Var der skjel å finna, la han båten for ile, og trong ikkje mi hjelp. Eg hadde skulebøker med, og las på leksa. Reiskapen han brukte for å få tak i skjela vart kalla stikkert. Og skjela sleppte han oppi ein stor pose, bunden av grovt hampesnøre. Posen, som hang nede ved botnen, vart hala opp og tömt når han var høveleg full.

Under arbeidet måtte far bruka begge hendene på stikkerten, så kikarten måtte han halda fast med tennene. Var det litt dammel (bøljer), trongst det gode tenner. Og det hadde han. Ein annan reiskap som vart nytta til skjelgraving var skrapa. Denne var festa til ei stong, og hadde påmontert ein pose, så når skrapa vart dregen etter berget fall skjela oppi posen.

Når det vart skrapa etter skjel, måtte to mann arbeida i lag. Dei hadde tog i land, og den eine held båten på plass slik at den andre fekk arbeida. Med skrapa kunne dei ta skjela om ho stod så djupt at dei ikkje kunne sjå henne med kikarten. Eg meiner å ha høyrt at dei hadde stenger på opptil 40 alner (25 meter). Når dei brukte stikkert måtte dei sjå skjela.

Når skjela var henta inn, måtte ho skjøynast. Det vil seia at skjela vart opna med kniv, og

agnet teke ut. Oftast held dei til i naustet med dette arbeidet. Men det hende at far tok skjela med heim i kjellaren, fyrde på grua, og sat i kjellaren og skjøynte.

Vintrane 1901-02 og 1902-03 var eg med far inne i Osterfjorden. Me budde hjå Halvor Bysheim på Bysheim. Kona hans, Anna, var dotter åt Peter Fredriksen på indre Fosse.

Det var kaldt dei vintrane, og me sat og arbeidde i eit naust utan noko slags varmegreier. Men me dreiv no på slik at me held kroppsvarmen på ein måte. Men den handa me held skjela i vart ofte frosen.

Når gamle vesle "Osterø" gjekk forbi seint om kveldane i ruta frå Bergen til Lonevågen, tenkte eg stundom på kor godt og varmt dei hadde det, dei som var i maskinrommet.

Me rodde heim til Fosse seint på ettermiddagen kvar laurdag, etter at arbeidet med skjela var unnangjort, og tilbake om sundags kvelden. Der var omlag to gamle mil kvar veg.

Det var mange her i kring som dreiv med dette arbeidet om vintrane. Dei åra der var lite skjel å finna her, eller skjela var därleg, reiste dei andre stader. Til Sogn og Hardanger, ja stundom heilt til Trondheimskanten for dei på skjelgravning.

Prisen dei fekk for skjela kunne skifta noko etter som tilhøva var for fisket. Men 14-15 kroner for ein fjerding var bra betalt. Under Lofotfisket vart det i eit vanleg år brukt omlag 20 000 dunkar skjel og 50 000 hl. frosen storsild til agn.

GAMLE ORD.

frenka	: tante
frenne	: onkel
frennekåna	: gift med frennen
frennemann	: gift med frenka

ER KIPA STRILEN SITT SYMBOL?

Etter Jan Henrik Munksgård

Ei og onner kipe er å sjå rundt på strilelandet framleis. No står gjerne kipa på stas attmed den rosemåla kista, eller ho har det varmt og godt som vedkorg attmed peisen eller ovnen.

For ikkje så svært mange år sidan var kipa ein bruksting, helst når det vart sanka lauv om hausten eller til å bera høy i. Går me lenger tilbake vart ho brukt både på byferd, og til å bera møk og mykje anna i.

Kipene varierte i storleik. Ei møkakipe var sjølvsagt mindre enn ei lauvkipe, og ei barnekipe mindre enn ei vaksen.

Fasongen på kipa, smal nede og vid oppe, gjorde at børa vart god å bera. Tyngda kom høgt. Til fatlar vart brukt tau eller vidje.

Men det var ikkje berre strilen som brukte kiper. På Lista var kipa kalla ryggkorg, på Sunnmøre kase, i Telemark kjesse, i Gudbrandsdalen aktarkorg og i Sør-Trøndelag fetlekorg.

Men også nedover i Europa finn me kiper, sameleis i Nepal og i Amerika. Utforminga kan variera noko, og sume stader er fatlane erstatta med panneband eller bæretre, men kipe er det like fullt.

PREIKESTOLEN I DEN GAMLE SEIMSKYRKJA.

Kjelde: Dag H. Sæverud, artikkel om godbitar ved Historisk Museum i Bergen.

Den gamle kyrkja i Seim stod nokre hundre meter lenger sør enn den kyrkja som er i dag. Kyrkja vart riven på 1800-talet, og den nye var ferdig i 1886.

Leivningane frå gamlekyrkja vart spreidd for alle vindar, men eit klenodium, preikestolen,

vart teken vare på. Den er på Historisk Museum i Bergen.

Preikestolen er eit særskilt vakkert kunstverk. Den er laga i to deler, og har rike utskjæringar. Sjølve preikestolen vert halden oppe av ein utskoren figur, -ein krigar med lanse og skjold. Kvar av dei fem sidene på preikestolen er delt i tre felt, eit stort midtfelt og eit mindre oppe og nede.

Midt framme er der ein utskoren Kristus-figur, og på sidene finn me evangelistane Matteus, Markus, Lukas og Johannes. På hjørna mellom felta er der figurar av nokre av apostlane. Himlinga over preikestolen er noko enklare dekorert.

Sjølve preikestolen er laga av eik, og utskjæringane av bjørk.

Stilen og kongemonogrammet på preikestolen tidfester kunstverket til omlag år 1640. På utskjæringane er der fleire stader skore ut bokstaven K, men nokon fleire opplysningar om kunstnaren har ingen i dag.

BRYLLUPSSKIKKAR

Etter Ola Viko.

Eg har prøvt å skriva dette slik det kom fra gamle Ola Viko si hand. På ein meisterleg måte har han gjeve oss innsyn i skikk og bruk for eit hundre-år sidan, og korleis folkeliv, skikkar og sterke Gudstru levde saman på ein svært så naturleg måte.

Øttar Styve.

Når folket kobm brydlesapta, var da te å skjota for kvar båt eller lag som kobm. Eit skot for kvart lag. "Her må 'kje vera nåke brydlup med da dei inkje skjota", sa dei, um skjoting frå brydlupsgaren vart gløynt.

Dei skaut når dei såg båten. Da va ei skabm, hadde dei ikkje sett dei før dei kobm heim. Nåken tå foreldræ gjekk til møte med ei ølskaal og baud drikka når dei kobm i land. "Eg tenkje de er tytte no tå de har rodd og slete." Dei kobm å kvedlen, unge og gamle. Når dei va kobme heim, gjekk dei åt bore, og so vart da øl og dram te adle mann.

So måtte dei få fat i ein te kjemeistar. Då dei hadde formått ein te da, baud han te bords. Han sette seg te bords fyrst. So tok han te ords: "No, godtfolk, me er samla her til ein bra manns bor, og ein kvar er vel kjend mæ i ka meinings me æ samla. Me ska fylgja to unge menneske til kyrkje i morgo. Dei ska innga i livspakt med kvarandre. Og brudgomen æ son til og bruræ æ dotræ til

Å so lyta me hava einkven til å pynta bruræ i morgo. Da ha dei sagt at du Kari og du Maia få gjera da. Og so får me ha to brudepike og. Du Ingebjør og du Aasa får greia da. Og so lyst me ha to leiesveina og, so skåa til at brurfolkje kjem skaplæ til sjos (sjøen). Eg tenkje du Ola og du Eilif greia datta. Og so må me ha skyttar te å stedla mæ krue (krutet). Da får vera du, Askidl. Du æ no best vand. Men eg varsksua dekå om at de må fara vislæ åt med da. So må me ha folk te å fidna oss drikka og mat og. Da får vera farane åt brurfolkjæ so får vera kjedlar-sveina og finna oss drikka og stedla mannfolkjæ. Eg ser spelemannen æ kobmen, og kokk har dei vel surt fyre og."

So held han bordskikk. Dei song fyrst: "I Jesu navn skal vor gjerning ske." Deretter las han: "Alles øine vokte på dig, Herre, og du giver dem deres spisning i timelig tid. Du opplader din milde haand og metter alt som lever med velsignelse. Åre være Gud fader, åre være Guds sønn og åre være Gud den helligaand som alltid er og bliver evindelig. Kyrie Eleison. Herre

være oss miskunnelig. Kyrie Eleison. Kristi
være oss miskunnelig. Kyrie Eleison. Herre
Helligånd være oss miskunnelig.
Fadervår. Herre Gud himmelske fader, velsigne
oss av disse dine gaver hvilke vi av din godhed
skulle annamme med Kristus Jesus Vaar Herre.
Gud bøi mit onde hjerte til en sand Guds frygt
og lydighed. Amen.
So song dei: "Hvor deilig skal Guds kirke
staa."

LINDÅS-NAVNET OG LINDÅS PRESTEGARD.

Kjelde: H.J. Riisnes: Historiske optegnelser om
Lindaas og Masfjorden (1896).

"Prestegaarden Lindaas har"-i følgje Angell*
"-uden tvivl sitt navn af stedets situasjon,
da den ligger paa en aas, hvor de mengde
rødder, som af jorden oppgraves til brendeved,
udviser, at der fordum har staaet en stor del
lindetrær.

Om prestegarden fortel presten Lythich Hansen
Ovenstad i ei "inberetning" i 1664: "Den meste
delen er uslet jord med stenbjerge og høie,
somme steder med moser og somme steder med græs
bevoksen, som dog brender bort og visner, naar
meget tørke er om sommerern. Hvor slet er, der
er ikkun vaade og bløde myrer.

Han seier vidare at der er temmeleg langt og
tungt fra sjøen og opp til bakken. Dette er vel
det som i dag vert kalla Apalbakken, og som
kanskje har navnet etter klokkar Abel Jensen.
Av åkrar var det mellom 100 og 150, men dei var
ikkje alle like store.

Det inventaret presten har teke over fra sin
forgjengar gjev presten opp slik: 7 kjør, 1 gra
okse, 1 hest 8 tomme tønner med 1 botten udi, 1
tom øltønne, 1 sexrings baad, hverken ny eller
gammel. Vidare reknar han opp stort og smått av
kjerald.

*Thomas von Westen Angell: Beskrivelse over
Lindaas prestegjeld"